

Серце, подібне до Його серця



Чому сьогодні немає
переслідувань?



Доля розбійника
із землі Тов



ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ В УКРАЇНІ



БОГ Є ЛЮБОВ!

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

ЛИПЕНЬ, СЕРПЕНЬ
2013

НАВІЩО СЛУХАТИ ПРОПОВІДЬ?

с. 2

Дивовижно, на які жертви йшли колись люди заради Слова Божого! Віруючі долали пішки десятки кілометрів і в холод, і в спеку, терпіли глузування та приниження, ризикували бути арештованими. Заради чого? Вони прагнули почути проповідь Божого Слова. Що Слово Боже давало їм? Чим воно сьогодні може бути корисним для нас? Чи потрібно приходити щотижня на богослужіння? Для чого потрібна проповідь? Як вона впливає на наше життя? Відповіді на ці запитання ми будемо шукати в Слові Божому.



Володимир Боровий

Дивовижно, на які жертви йшли колись люди заради Слова Божого! Віруючі долали пішки десятки кілометрів і в холод, і в спеку, терпіли глузування та приниження, ризикували бути арештованими. Заради чого? Вони прагнули почути проповідь Божого Слова. Що Слово Боже давало їм? Чим воно сьогодні може бути корисним для нас? Чи потрібно приходити щотижня на богослужіння? Для чого потрібна проповідь? Як вона впливає на наше життя? Відповіді на ці запитання ми будемо шукати в Слові Божому.



Навіщо слухати проповідь?

«Поки люди позбавлені Святого Духа Божого, вони не можуть оцінити проповідь Слова; та коли сила Духа торкнеться їхніх сердець, усе, сказане Ним, залишить у душах глибокий слід»

(Е. Уайт, Рев'ю енд Геральд, 22 березня 1887 р.)



Спочатку варто звернути увагу на те, що слова Божі, на відміну від слів людських, мають величезну силу. Святе Письмо говорить, що словом Бог створив наш світ. Він сказав у голос Своє бажання, і воно стало реальністю. «Бо сказав Він – і сталося, наказав – і з'явилося» (Псал. 33:9).

Боже Слово несе в собі колосальну енергію, силу, яка походить від Всемогутнього Творця. У цьому – секрет такого могутнього впливу Слова Божого. Ісус, Син Божий, словом зціляв хворих, воскрешав померлих, виганяв бісів, утихомирював стихії. Усі, хто бачив Ісуса, були вражені силою Його слів (див. Матв. 7:29). Він говорив, як Той, Хто має владу. Його слова втілювалися в життя. Послухайте свідчення Петра: «Господи, до кого ми підемо? Ти маєш слова вічного життя» (Івана 6:68). Іншими словами, Петро говорить: тільки Твоє слово може воскресити людину, позбавити її смерті. Чому? Тому що це слово – Боже.

Слово Боже має здатність впливати на життя людини та змінювати її на краще. Воно відроджує людину, наділяє її новими прагненнями й задає їй життю новий напрямок. Євангеліє розповідає, як одного разу до Ісуса привели жінку-блудницю. Старійшини міста вже підняли каміння, щоб стратити грішницю за звичаями того часу. Її численні благання про помилування нікого з обвинувачів не зворушили. От-от повинна була пролитися кров. Здавалося, ніхто не міг зупинити того, що мало трапитися... Чекали тільки відповіді Христа. І Він відповів. Ісус сказав лише декілька слів, сповнених Божественної сили, і все змінилось: «Хто з вас без гріха, нехай перший кине на неї камінь!» (Івана 8:7). Ці люди, почувши Божественне Слово і побачивши, що Він викриває їх, викинули своє каміння. Божі слова зупинили їх і не дозволили злочину скоїтися.

Потім Ісус звернувся до жінки: «...Я тебе також не засуджую. Іди й відтепер більше не гріши» (Івана 8:11). Ці

слова змінили її життя. Вона зрозуміла, що Господь приймає її покаєння, прощає й не засуджує її. Побачивши любов і співчуття, виявлені до неї Христом, вона захотіла стати іншою. Слово Боже змінило її.

Важливо зазначити, що Слово Боже не тільки змінює життя, але й дає силу не грішити. Хтось роками бореться з вадами, а в Бога рецепт один. «Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе» (Псал. 119:11). Слово Боже дає нам тверду опору в житті, допомагає встояти у випробуваннях, не впасти в спокусах і впевнено рухатися вперед, тому що, як написано: «Для моєї ноги Твоє Слово – світильник...» (Псал. 119:105).

Боже Слово також наділяє нас мудрістю. Людина обмежена в пізнанні й досвіді, тому робить багато помилок. Кожному з нас у важку хвилину потрібна добра порада. Бог пропонує нам Свою мудрість, Свій досвід і дає нам поради у Своєму Слові (див. Прип. 2:6).

Завдяки Слову Божому наше життя стає успішним. Цей успіх пов'язаний не з грішми, а з розсудливістю, здатністю правильно мислити та, відповідно, правильно діяти. І це основа будь-якого процвітання. Секрет успіху – у регулярному зверненні до Божого Слова. «Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст, але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі» (І. Нав. 1:8).

Цінність Божого Слова і в тому, що воно має велику силу впливу. Бог сказав: «Так буде і Слово Моє, що виходить з уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поведження в тому, на що Я його посилав!» (Ісаї 55:11). За допомогою Свого Слова Бог бажає благотворно вплинути на наше життя, розмалювати його фарбами любові й щастя. Ось чому так важливо читати Святе Письмо, ось чому важливо бути там, де проповідується Слово Боже. Господь бажає спілкуватися з нами, Він прагне побудувати з нами близькі стосунки.

Прочитаємо наступний біблійний текст: «Багато разів і багатьма способами колись через пророків говорив Бог до наших батьків. А цими останніми днями заговорив до нас через Сина, Якого поставив спадкоємцем

усього...» (Євр. 1:1, 2). На що нам слід звернути увагу в цьому уривку?

По-перше, Бог займає активну, а не пасивну позицію стосовно людства. Він говорить з людьми, Він готовий підтримати їх. Для Бога важливі близькі, довірливі стосунки з людиною. Господь – не сторонній спостерігач.

По-друге, Бог звертається до нас різними способами. Читаючи Святе Письмо, ми бачимо, що Божє вістка передається нам через пророків, ангелів, природу, служіння в храмі, символи, обряди, обставини, ознаки, Біблію, Святого Духа і Самого Ісуса Христа.

У нас із вами є велика перевага: ми можемо спілкуватися з нашим Творцем. Щоранку Бог за допомогою Духа Святого звертається до нашого серця, коли ми читаємо Біблію й молимося. Його слова сходять до нас, наче манна небесна. Він говорить з нами й протягом дня. Головне, щоб ми були готові почути Його слова.

Чи говорить з нами Бог на богослужінні? І наскільки важливо відвідувати суботнє богослужіння? Відповідь ми знаходимо в Євангелії від Матвія 18:20: «Бо де двоє або троє зберуться в Ім'я Моє, там і Я серед них». Христос обіцяє нам, що Він буде присутній там, де зібралися віруючі в Ім'я Його. Цінність богослужіння полягає в невидимій присутності Христа Ісуса. Він дає настанови Своїй Церкві. Він говорить з нами на уроках Суботньої школи, коли брати й сестри в невеликих групах вивчають Біблію. Його голос можна почути в гімнах, дитячих історіях, віршах. Ісус звертається до нас під час молитов, співу, проповіді, через яку до дітей Божих приходять богооб'явлення.

Богові відомі наші переживання й тривоги, і Він бажає щось сказати кожному з нас. Тому ніхто не повинен іти з храму, не отримавши відповіді від Бога. У Бога є для нас слово. Він бажає зміцнити, зцілити, викрити, потішити нас – і в цьому цінність суботи й Церкви. Тут говорить Бог.

Тому найголовніше на богослужінні – почути Його. Однак саме із цим найчастіше виникають проблеми. «Я не чую Бога. На богослужінні нудно. Що робити?» – часто можна почути.

Що ж заважає нам почути Бога на богослужінні? Є декілька причин, через які ми не в змозі досягти того, заради чого приходимо до церкви. По-перше, наше внутрішнє налаштуван-

ня, мотивація часто заважають нам почути Божий голос. Запитайте себе: «Навіщо я йду до церкви? Що в мене на меті?» Якщо ви відчуваєте, що ваш основний мотив – не бажання почути Бога, слухаючи Його Слово, а, наприклад, зустріч із друзями, можливість дізнатися останні новини, необхідність звершувати довірене вам служіння, – вам необхідно просити Бога в молитві, щоб Він змінив вашу мотивацію.

Друга причина – духовний стан людини. Фарисеї, незважаючи на всі пророцтва й чудеса, не побачили в Христі очікуваного Месію. Ісус прямо вказав на цю причину – «огрубіло серце» (див. Матв. 13:14, 15). Нерозкаяні або незалишені гріхи стають причиною того, що на богослужінні ми не чуємо Бога.

Серйозною перешкодою для нас може бути й наше оточення на богослужінні. «Блажен муж, що за радію несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків (в іншому перекладі – «у зібранні пустословів»)» (Псал. 1:1). Псалмист говорить, що наше оточення впливає на наше сприйняття світу й Бога. Запитайте себе: з ким ви найбільше спілкуєтесь в церкві? Ці люди надихають вас слухати проповідь Божого Слова чи ні?

Причина того, що ми не чуємо Бога, часто криється й у нас самих, у нашій культурі. Ми – «продукт» телебачення. Телебачення, Інтернет мають на нас неабиякий вплив і певною мірою формують наше сприйняття. Від телебачення ми очікуємо розваг, новизни, гострих відчуттів. Воно ні до чого нас не зобов'язує. Якщо нам щось не подобається, у нас є можливість переключити канал. Таке сприйняття інформації буває характерним для нас і під час проповіді Слова Божого на богослужінні. Нам необхідно досліджувати своє серце й у молитві просити в Бога сили для того, щоб змінитися.

Розповідають про восьмирічного хлопчика, який у суботу прийшов з батьками на богослужіння. Хлопчик щось малював, а батьки слухали проповідь. Проповідник говорив про Святого Духа, про те, що настане час, коли Бог зіллє Святого Духа на Церкву Свою, про те, що потрібно молитися про злиття Божого Духа й не пропус-

*«Вийму з їхнього тіла серце камінне,
і дам їм серце із м'яса»
(Єзек. 11:19).*

СЕРЦЕ, ПОДІБНЕ ДО ЙОГО СЕРЦЯ

Маркос Пасергі

Що нам потрібно, щоб стати народом по Його серцю?

З усіх метафор, використаних у Біблії, напевно, жодна не викликає такого інтересу, як «кам'яне серце». Взагалі, «кам'яне серце» – це комбінація непокерованого, тобто протилежних за значенням слів.

Кам'яне серце може бути прекрасною скульптурою або сувеніром. Однак воно не призначене для того, щоб функціонувати в людині. Таке серце – холодне й важке, не наче громіздка безжиттєва брила із царства мінералів. Ви не можете оживити камінь, надавши йому форму серця. Кам'яне серце не стискається, воно не б'ється й не качає кров. Серце, яке перетворилося на камінь, – це не орган, що дає життя, а скам'янілість, що свідчить про смерть організму.

У медичній практиці також є поняття «кам'яне серце». Так лікарі називають процес кальцифікації клапанного апарату й судин серця, що виникає внаслідок відкладання солей кальцію. Це захворювання –

кальцифікація – часто є результатом важкої й тривалої ниркової недостатності, порушенням вироблення паратгормону й підвищенням вмісту кальцію в організмі. У найважчих випадках кальцифікація досягає серця. Коли це відбувається, лікарі вже неспроможні нічого зробити. Це смертний вирок людині.

ПОВЕДІНКА, ЩО СПРИЯЄ ЗАКАМ'ЯНІННЮ СЕРЦЯ

У Біблії йдеться принаймні про два типи поведінки, що призводять до «духовної кальцифікації серця». Перший тип – непослух. У Посланні до євреїв автор закликає нас щодня наставляти один одного, щоб «не закам'янів дехто з вас через підступність гріха» (Євр. 3:13). А в Псалмі 95:7, 8 Давид додає: «Сьогодні, коли Його голос почуєте, “не робіте твердим серця вашого”».

Другий тип поведінки пов'язаний з недостатньою активністю. Одна з біблійних історій розповідає про зустріч Ісуса з двома учнями, котрі

йшли по дорозі в Емаус. Господь, ідучи поруч із ними, сказав: «О нерозумні й повільні серцем, аби вірити в усе, що говорили пророки!» (див. Луки 24:13-35). Ісус говорить, що недбалість у вивченні Божого Слова й біблійних пророцтв і нерішучість у переконаннях згодом можуть зробити наші серця «повільними», «важкими на підйом» і нездатними до енергійного, здорового духовного життя.

Таким чином, якщо ми не діємо відповідно до написаного в Слові Божому – чи то навмисно, чи ні, – ми потрапляємо в небезпечну зону жорстокості сердець, перебуваючи в якій, поступово втрачаємо надію на одужання. Наша «духовна кальцифікація» тільки прогресує.

ЗВЕРНІТЬСЯ ДО СВОГО ЛІКАРЯ

Слава й подяка Господу за те, що для сердець, які зазнають небезпечного для життя процесу «духовної кальцифікації», все ж таки є надія на одужання на відміну від фізичної кальцифікації! Гарна пора-

да записана в Псалмі 95:8: «Не робіте твердим серця вашого». Однак раніше в цьому ж уривку псалмист пропонує нам ще один ефективний засіб. Він пише: «Прийдіть, поклонімося, і припадім, на коліна впадім перед Господом, що нас учинив! Він наш Бог» (в. 6, 7). Коли ми поклоняємося Богові й визнаємо Його своїм Творцем і Викупителем, пам'ятаючи, що як творіння «ми люди Його пасовиська й отара руки Його» (в. 7), ми йдемо правильним шляхом, і наші серця завжди відгукуються на Божий голос.

Другий рецепт ми знаходимо в згаданій вище історії про подорож учнів в Емаус. Убиті горем учні, дізнавшись, що всю дорогу поруч із ними йшов Ісус, говорили один одному: «Хіба не палало наше серце, коли Він говорив нам у дорозі та пояснював нам Писання?» (Луки 24:32). Зустріч із Христом запалює байдужі серця. Після благодатних слів Ісуса та перебування в Його при-

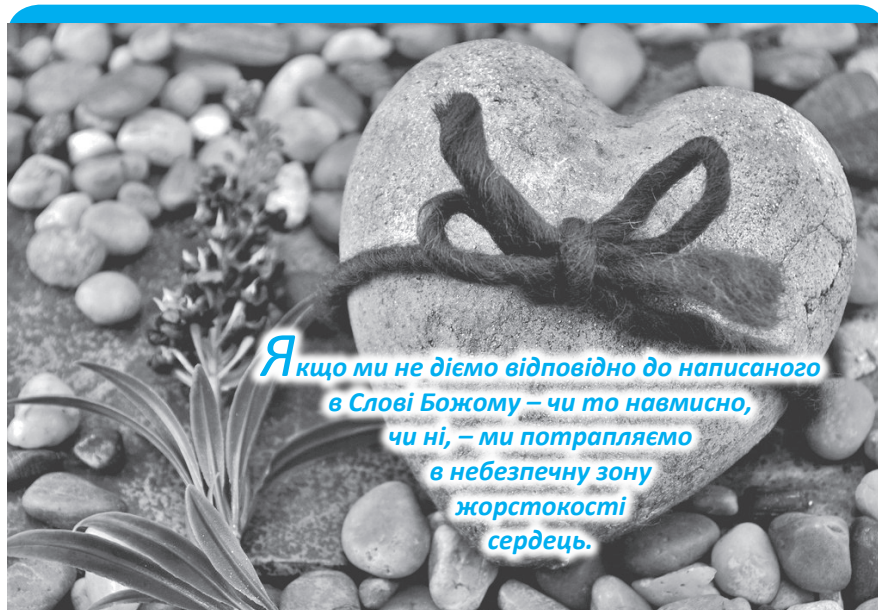
Серце, яке б'ється в унісон із серцем Безкінечного, більше не піддається небезпеці занедужати «духовною кальцифікацією».



сутності, серця не можуть не горіти, віддаючи своє світло й тепло світові.

ОСТАТОЧНЕ РІШЕННЯ

Гріх викликає таке сильне оніміння душі, що іноді нам може здатися: наші серця занадто довго зазнавали його негативного впливу, щоб повернутися в нормальний стан. Однак Еллен Уайт



Якщо ми не діємо відповідно до написаного в Слові Божому – чи то навмисно, чи ні, – ми потрапляємо в небезпечну зону жорстокості серцець.

дає нам пораду: «Якщо тобі важко на серці, не піддавайся зневірі. Усяка перешкода й усяка невдача лише збільшують твою потребу в Христі» (Е. Уайт, Вісті для молоді, с. 112). Великий Лікар пропонує нам прийняти Його дієвий засіб проти «кам'яного серця». Але Його лікування – подвійне.

По-перше, Господь закликає нас «обрізати крайню плоть» наших серцець (див. П. Зак. 10:16). Він спонукує нас залишити все, через що наше серце стає «таким, як усі», заради того, щоб воно могло стати вибраним – серцем, яке засвідчує світові, що ми любимо Господа, тому що «Він перший полюбив нас» (1 Івана 4:19).

По-друге, Бог пропонує нам ідеальне вирішення проблеми «закам'янілого серця»:

коли ми підкоряємося Йому, Він обіцяє дати нам «одне серце, і нового духа» (див. Єзек. 11:19). Думавши про Своїх дітей, Господь каже: «Вийму з їхнього тіла серце камінне, і дам їм серце із м'яса» (Єзек. 11:19). Нове серце! Це справжня трансплантація серця!

СЕРЦЕ, ЯКЕ ЧУЄ ЙОГО ГОЛОС

Як і лікарі під час оперативного втручання, Господь проводить операції на серці з певною метою. Він ясно говорить: «Щоб вони ходили за уставами Моїми, і додержували Мої постанови та виконували їх» (Єзек. 11:20). «Серце із м'яса» – мудре й слухняне, воно належить людині, яка процвітає й захоплюється Законом Господа (див. Псал. 1:2). Це – живий орган, захищений від кальцифікації. Серце, яке б'ється в унісон із серцем Безкінечного, більше не піддається небезпеці занедужати «духовною кальцифікацією». Воно буде ніжним і піддатливим, завжди готовим любити, віддавати й оновлюватися.

Божа пропозиція містить у собі й «Божественний кардіостимулятор», Його Дух (див. Єзек. 36:27), тому що

Господь бажає дати нам серце, «налаштоване» Ним Самим – Тим, Хто дав нам усе, щоб раз і назавжди зцілити наші кам'яні серця. Він обіцяє нам серце, яке завжди житиме згідно з волею та шляхами Господа Всесвіту. Бог пропонує серце, схоже на Його власне. Виберіть його!

«Якщо тобі важко на серці, не піддавайся зневірі. Усяка перешкода й усяка невдача лише збільшують твою потребу в Христі»

(Е. Уайт).

Підготувала
Олена
Мехоношина

*«Кожна невдача,
яку переживають
діти Божі,
трапляється через
нестачу віри»*

*(Е. Уайт. Патріархи і
пророки, с. 657).*



ЗМІЦНЮЮЧИ ВІРУ ТА ЗНАХОДЯЧИ ВПЕВНЕНІСТЬ

*Усім відомо,
що ціна на ав-
томобіль падає
відразу ж після
купівлі. Дивно,
проте, інше:
через шість
місяців, протя-
гом яких його
власник виявив
усі дефекти й
усунув їх, авто-
мобіль може
стати набага-
то надійнішим,
ніж новий. І,
незважаючи на
це, більшість
людей – якби
не ціна, яка ві-
діграє головну
роль при купів-
лі, – віддали б
перевагу ново-
му автомобілю,
ніж старому.*

З вірою все інакше. Поки віра, «новенька й блискуча», «стоїть у салоні», вона нічого не варта. Справді, така віра може виглядати дуже привабливо. Про неї можна сказати чимало гарних слів. Її власник схильний думати, що в нього гарний «товар»: на його вірі немає ні плями, ні подряпини. Але його віра ще жодного разу не була перевірена на практиці. Він не знає, що трапиться з його вірою в критичний момент. Йому не відомо, скільки в ній дефектів. Можливо, потрібно «підтягти гайки» або десь в «електропроводці» є недогляд. А можливо, його віра просто слабка. У будь-якому разі віра, котра пройшла випробування, є значно більшою цінністю!

Показники «спідометра», тобто час, не обов'язково зміцнюють віру. Існує чимало людей, які вважають себе віруючими двадцять, тридцять, сорок років і все ж не знають, як «поведе себе» їхня віра в критичний момент. Тому що дотепер перед ними була рівна, гладенька дорога. Їм ще не доводилося підніматися в гори або перетинати пустелю.

Після випробувань віра має «подряпини» і «вм'ятини»? Це прекрасно! Але чи «запозичена»? Ніколи!

Жоден мученик не йшов у вогонь, відстоюючи віру іншої людини. Віра іншого могла надихати його, заохочувати, підбадьорювати, але для того щоб людина була готова вмерти за неї, вона повинна бути особистою.

Релігія «з інших рук», релігія іншого покоління, передана або запозичена, нікого не спасе. Віра повинна бути особистою. Власні внутрішні переконання неможливо передати іншому. Коли людина постане перед Божим судом, вона буде стояти там одна! «А Ной, Даниїл та Йов були б серед неї, – як живий Я! – говорить Господь Бог, – ані сина, ані дочки не врятували б вони! Вони в своїй справедливості врятовують тільки свою власну душу» (Єзек. 14:20).

Через усе Святе Письмо проходить тема особистого досвіду віри: «Та я знаю, що мій Викупитель живий» (Йова 19:25), «...знаю, Кому я повірив...» (2 Тим. 1:12), «Про те, що було від початку, що ми почули, що побачили на власні очі, що ми оглядали і до чого доторкнулися наші руки, – про Слово життя... і сповіщаємо вам» (1 Івана 1:1–3).

Ісус сказав: «Вічне життя є те, щоб знали Тебе, єдиного істинного Бога, і Того, Кого Ти послав, – Ісуса Христа» (Івана 17:3).

Саме по собі знання не може нас спасти. Інформація не спасає. Не спасають ні факти, ні аргументи. Переконання, свідчення теж спасти не можуть. Ми повинні знати Бога особисто. Але одного знайомства мало: необхідні особисті міцні стосунки з Ним!

Петро був знайомий з Христом і захоплювався Ним, але одного разу відкрікся

від Ісуса. Юда особисто знав Христа, та все ж таки зрадив Його. Пилат був переконаний у невинності Христа, але звелів розп'яти Його. Знання про Христа недостатньо. Ми повинні особисто знати Його. Нам слід присвятити себе Йому!

Якщо наша впевненість заснована тільки на інформації, фактах і досвідах інших, вона підведе нас у критичний момент. Навіть твердої переконаності в богонатхненності Біблії недостатньо. Віра потребує особистого досвіду!

Я не маю на увазі, що досвід замінює вивчення Святого Письма або має перевагу над ним. Якщо ваш досвід суперечить тому, що сказано в Слові Божому, виходить, щось не так. Окрім наявності інформації, особистого переконання та свідчення, вам необхідно самим випробувати крила своєї віри!

Ви можете читати Біблію й бути впевненими в тому, що Бог відповідає на молитви і прощає ваші гріхи. Але чи справді Він відповідав на ваші молитви? Чи відомо вам, що Він прощав ваші гріхи? Так, Він змінював інших, але чи змінив Він вас? Буде значно переконливіше – і для вас, і для інших, – якщо ви скажете: «Я знаю, у Кого повірив. Ось що Він для мене зробив!»

Хтось із вас заперечить мені: «Допустимо, сьогодні я прийняв Христа. А завтра – потрапив у критичну ситуацію. У мене не було часу на те, щоб отримати який-небудь досвід».

У такому разі ваша віра зміцнюватиметься в процесі подолання цієї кризи. Ваш Господь допоможе вам. Він готовий до будь-яких, навіть надзвичайних ситуацій. Трагічну помилку роблять ті, хто все життя пливе за течією, не практикуючи й не зміцнюючи свою віру. Ці люди сповідують теорію релігії, чого в християнському житті недостатньо. Така віра підведе вас у критичній ситуації!

Однак, скажете ви, у розбійника на хресті просто не було часу для будь-якого досвіду. Як бути з ним?

Я не впевнена, що в нього не було жодного досвіду. Справді, його досвід був обмежений у часі – він тривав лише декілька годин. Однак що нам відомо про те, яка боротьба відбувалася в його

душі? Що ми знаємо про ті випробування, через які пройшла його віра, перш ніж він відкрито заявив про неї? У кого ще, крім нього, знайшлося достатньо мужності, щоб відкрито визнати Христа в ту сумну годину, якщо сміливості на це не вистачило навіть у друзів Ісуса?

Погодьтеся, на долю розбійника випали досить рідкісні, певною мірою унікальні переживання. Вдумайтеся, що означало для нього бути поруч із Господом і бачити Його страждання і смерть? Як було йому, відчуючи фізичний біль, усвідомлювати, що Ісус терпить страждання сильніші, ніж фізичні, що Він переживає невідомі, таємничі, жакливі муки, яких не знала і не могла знати жодна людина! Якби розбійникові довелося прожити ще тисячу років, думаю, він до самого кінця пам'ятав би ті переживання.

Усе, написане вище, слугує тільки одній меті – допомогти вам набуту впевненості. Упевненість у Богові, у Його люблячому і надійному керівництві всім видимим і невидимим світом, упевненість у Біблії, у воскресінні Христа, у творінні, у Приході Христа. Упевненість, яка розсіє темряву й позбавить вас почуття самотності, розвіє ваші страхи й замінить розпач надією!

Чи маєте ви потребу у міцній опорі? У тому, що підтримає вас під час бурі й слугуватиме непорушною основою, коли тремтить земля? У тому, що не зможуть змити ніякі води? Ісус Христос – це відповідь на ваші тривоги. «Адже ніхто не може покласти іншої основи, окрім уже покладеної, а нею є Ісус Христос» (1 Кор. 3:11).

Хіба це не благо – віра, усі дефекти якої усунуті, перш ніж гряне буря?

«Тому віра – від слухання, а слухання – через Слово Христа» (Римл.

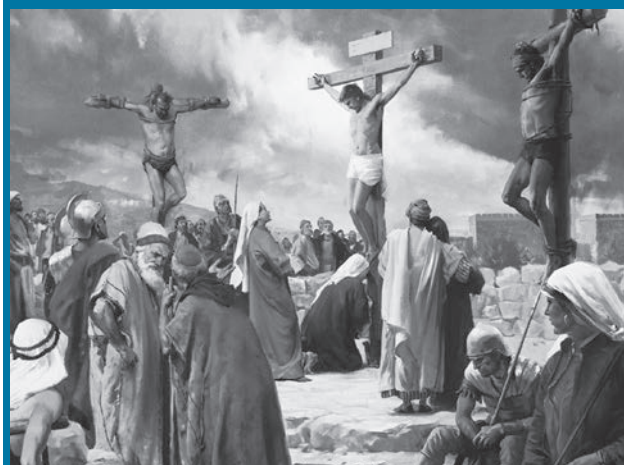
10:17). «Тренуйтеся у вірі, боріться добрим подвигом віри, боріться із сумнівами та знайомтеся з обітницями... Якщо ви будете усією своєю силою волі боротися добрим подвигом віри, то неодмінно здобудете перемогу» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 629, 513). Апостол Павло говорить: «Борися добрим подвигом віри, тримайся вічного життя» (1 Тим. 6:12).

Якщо ми будемо боротися подвигом віри, докладаючи до цього всю свою силу волі, тоді ми просто не зможемо віддавати свої сили чомусь іншому. «Кожна невдача, яку переживають діти Божі, трапляється через нестачу віри» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 657). Чому ми повинні приділяти особливу увагу, щоб у нас віри було достатньо? Можливо, це здасться дивним, але нам необхідно докладати зусиль не на те, щоб тренувати нашу віру, а на пошуки її джерела – Ісуса Христа.

Там, де спілкуванню з Богом не приділяється достатньо часу, не може бути ні віри, ні довіри. Неможливо пізнати когось ближче, якщо не присвячувати час взаємному спілкуванню. Без такого спілкування неможливі довірливі стосунки. Ось чому так важливо щодня приділяти час пізнанню Бога.

Стосунки без спілкування неможливо налагодити, так само як і фізичне життя неможливе без вживання їжі. Мій батько часто розповідав мені про чоловіка, який, бажаючи заощадити зайву копійку, намагався навчити свого коня обходитися без корму. На жаль, як тільки він привчив коня до голодування, той здох.

Якщо я перестану вживати їжу, то, звичайно, зможу прожити певний час за рахунок запасів корисних речовин і мікроелементів, отриманих з їжі, з'їденої раніше. Утім настане мить, коли моє існування припиниться. Людині, яка тільки-но стала християнином і перебуває на початку духовного життя, можливо, і вдасться якийсь час протриматися, не годуючи свою душу, але рано чи пізно її духовному життю настане кінець. Наше духовне життя буде більш здорове й благополучне тільки тоді, коли ми постійно харчуватимемося Хлібом з Небес і питимемо Воду життя.



Лідія Столяр



«Порядок і чистота – це закон Неба, і для того щоб жити за Божими постановами, ми зобов'язані дбати про охайний, пристойний вигляд» (Е. Уайт. Християнська родина, с. 254).

Суботній одяг

Великий Бог створив Адама і Єву досконалими. Поки гріх не з'явився на Землі, люди насолоджувалися красою навколишнього світу й не потребували одягу. Але гріх увійшов у світ, і люди дізналися, що вони нагі, і почали соромитися своєї наготи. Великий Бог прийшов їм на допомогу, виготовивши для них перший одяг. З того часу всі жителі нашої зараженої гріхом планети повинні прикривати свою наготу.

І сьогодні ми не можемо ні дня обійтися без одягу. Одяг – наш супутник у будь-яку погоду й у будь-якій країні. Для нас, християн, дуже важливо дотримуватися правил вибору одягу, порушення яких може стати причиною для докору та спокуси.

Головне правило – одягатися не стільки дорого, скільки чисто й охайно. Погодьтеся, більше симпатій викличе людина, на якій свіжа сорочка, випрасувані штани й чисте взуття, нехай і не нове, ніж та, яка демонструє дорогий, але зім'ятий костюм. «Нехай усе, що ви носите, буде доречним і пристойним. Навіть якщо це ситець лише за десять центів, він однаково повинен бути охайним і чистим» (Е. Уайт. Виховання дітей, с. 419).

Одяг має відповідати ситуації, умовам та порі року. Залежно від обставин ми ділимо одяг на такі види: домашній, робочий, спортивний, для пляжу, для подорожей і суботній.

Хтось заперечить: «А чи потрібно це? У нас немає коштів на окремий одяг для суботи. Та й чому він повинен відрізнятися від повсякденного?»

Поняття «суботній одяг» з'явилося давно. Сам Господь дав особливі вказівки щодо одягу для Свого народу, вважаючи його досить важливим елементом богопоклоніння. Він передав чимало порад із цього приводу для Своєї церкви через Еллен Уайт. У своїх працях вона багато уваги приділяє зовнішньому вигляду як жінок, так і чоловіків. Вона пише й про те, як потрібно одягатися пасторам.

У «Свідченнях для Церкви» опублікована стенограма виступу Е. Уайт на Генеральній Конференції 1871 року. У ній, зокрема, говориться: «Служитель може бути для людей прикладом порядку, охайності та смаку в одязі або ж подати урок неохайності й поганого смаку, який люди засвоюють на лихо собі... Бог дав конкретні вказівки щодо матеріалу й стилю одягу тих, хто звершував перед Ним

служіння. Небесний Бог, рука Якого рухає світами, Який підтримує нас і дає здоров'я, дав нам також свідчення, що ті, котрі звершують служіння перед Ним, можуть ушанувати або збезчестити Його своїм одягом» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 610, 611).

«Деякі служителі церкви без смаку підбирають колір і фасон одягу... У людей складається враження, що це не більш свята й піднесена робота, ніж звичайна праця в полі» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 2, с. 614).

ОДЯГ ХРИСТИЯНИНА – НІМА ПРОПОВІДЬ

«Особливо мені було показано, що тим, котрі сповідують істину для теперішнього часу, потрібно звернути серйозну увагу на те, у якому вигляді вони з'являються перед Богом у суботу. Одягом і всім зовнішнім виглядом ми повинні показувати свою повагу до Творця, Який освятив цей день і виділив його особливими почестями. Усі, хто має хоч якусь повагу до суботи, повинні бути охайними й одягатися охайно та пристойно, тому що їм слід постати перед Богом-Ревнителем, Якого ображає неохайність і безлад та Який помічає кожний прояв неповаги до Нього... Якщо ми

втрачаємо смак до охайного та пристойного одягу, то залишаємо істину, тому що істина ніколи не псує людину, а навпаки – облагодує її. Невіруючі вважають, що дотримуються суботи не цілком нормальні люди, і якщо ми будемо недбало одягатися, залишимося грубими й необтесаними, то невіруючі лише зміцняться у своїх позиціях» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 1, с. 275, 276).

Я виросла в адвентистській родині й змалку дуже люблю суботу. Для мене субота завжди була особливим і найкращим днем тижня, тому що цього дня дім був особливо чистим, їжа – найсмачнішою, одяг – найошатнішим, і майже завжди на суботній обід збиралися гості. Родина наша не була заможною, одягу в мене було небагато. Коли я пішла до школи, у мене з'явилася шкільна форма. Окрім неї, у мене були домашня фланелева сукня та дуже милий джемпер. Я ніколи не носила його в школі або на вулиці. Коли ж наставала субота, я одягала свій улюблений джемпер поверх шкільної форми й почувала себе ошатною. Мама теж мала особливий одяг для суботи – темно-сіру спідницю, білу блузку й елегантні, хоч і недорогі, туфлі. Пам'ятаю, як у суботу я милувалася й захоплювалася своєю мамою – цього дня вона теж була особливою. Про тата й говорити нема чого: ті, хто бачив його в суботу, ніколи б не подумали, що він – будівельник. У церкві він з'являвся в темному випрасуваному костюмі, білій сорочці й начищених до блиску туфлях. Так само гарно був одягнений і брат.

Коли ми всією сім'єю святково одягнені в суботу вранці йшли на богослужіння, усі сусіди знали, куди ми йдемо. Наш одяг, наші щасливі обличчя говорили про те, що в нас свято, а наше християнство – це щось світле й радісне. Ніхто з наших сусідів навіть у похмурі роки атеїзму не міг назвати нас забитими та нещасними. Навпаки, люди говорили: «Які ж ви щасливі! Усе залишили і всі разом пішли в церкву! А ми рідко виходимо куди-небудь усією родиною, нам все ніколи». Уся наша громада складалася з таких самих сімей, як наша, тому суботне богослужіння перетворювалося на свято.

Особливим було й ставлення до суботного одягу. Його готували заздалегідь, дбайливо прали, прасували; взуття начищали до блиску ще в п'ятницю або четвер.

Коли я вийшла заміж і поїхала з чоловіком на служіння, то й у своїй сім'ї завжди намагалася, як і мама, зробити суботу особливим днем. Адже багато в чому це залежить від жінки – господині. У моїй сім'ї завжди був особливий суботний одяг,

і я можу сказати, що такий одяг якоюсь мірою допомагав моїм дітям поводитися в церкві більш спокійно та стримано, ніж зазвичай.

Коли в нашій країні відчинилися двері для проповіді Євангелія, наша Церква наповнилася новими людьми. Але, на жаль, нині Церква поступово втрачає добрі традиції, які передавалися з покоління в покоління в адвентистських родинах. Це стосується, на жаль, і суботного одягу.

«Якщо нещодавно створена церква не була навчена цього, виходить, служитель зневажив своїм обов'язком, і йому доведеться звітувати перед Богом за ті висновки, яким він дозволив переважати. Якщо не закарбувати у свідомості людей правильні уявлення про істинне богослужіння й істинне благоговіння, то вони почнуть усе більше зводити святе й вічне до рівня повсякденного, і ті, хто сповідує істину, стануть образою для Бога й ганьбою для релігії» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 500).

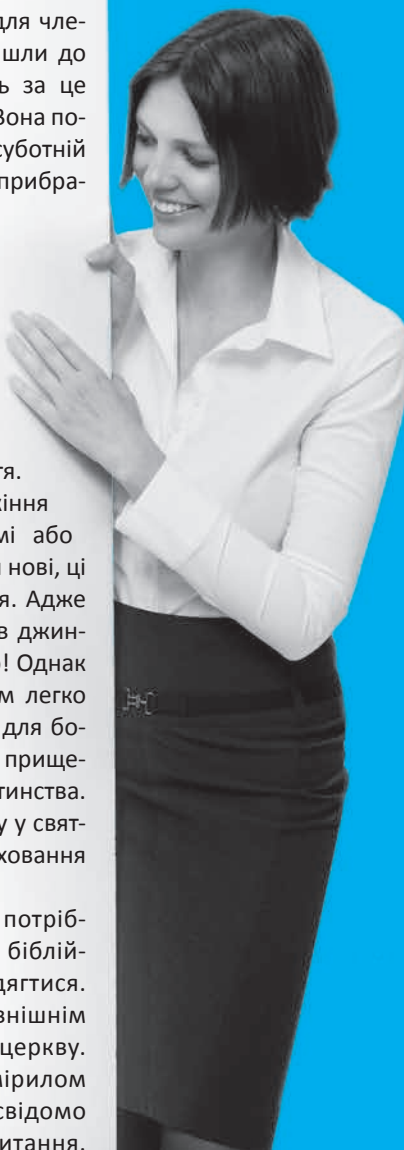
Тому сьогодні дуже важливо, щоб сім'я пастора була добрим прикладом для членів церкви, котрі нещодавно прийшли до Бога, і найбільша відповідальність за це покладена на дружину служителя. Вона повинна подбати про те, щоб у день суботний одяг був чистим і охайним, дім – прибраним, а їжа – особливою.

ЯКИМ ЖЕ МАЄ БУТИ СУБОТНИЙ ОДЯГ?

Класичний стиль одягу вважається одним з найкращих, найбільш вдалим для суботного дня. Для чоловіків це костюм, сорочка, краватка й темне взуття. Недобре приходити на богослужіння в кросівках, спортивному костюмі або джинсах. Навіть якщо вони дорогі й нові, ці речі не підходять для богослужіння. Адже кожен, хто поважає себе, не піде в джинсах і кросівках у ресторан або театр! Однак наші члени Церкви останнім часом легко дозволяють собі таку форму одягу для богослужіння. Гарний смак потрібно прищеплювати хлопчикам з раннього дитинства. Навіть малят варто одягати в суботу у святковий одяг, а не в спортивний. Виховання складається з дрібниць.

«Збираючись на богослужіння, потрібно уважно, чітко дотримуючись біблійних правил, продумати, у що одягтися. Мода – це богиня, що керує зовнішнім світом, який часто проникає в церкву. Церква повинна зробити своїм мірилом Слово Боже, і батьки зобов'язані свідомо підходити до вирішення цього питання.

Коли ми всією сім'єю святково одягнені в суботу вранці йшли на богослужіння, усі сусіди знали, куди ми йдемо. Наш одяг, наші щасливі обличчя говорили про те, що в нас свято, а наше християнство – це щось світле й радісне.



Коли вони бачать, що діти схильні слідувати світській моді, їм потрібно, подібно до Авраама, рішуче “заповісти своєму дому після себе ходити шляхами Господніми”. Замість того щоб дозволяти дітям об’єднуватися зі світом, допоможіть їм встановити зв’язок з Богом» (Е. Уайт. Виховання дітей, с. 431).

Жінка може вибрати як суботній одяг і костюм, і сукню, але вони повинні бути скромними та пристойними. Довжина сукні має бути нижче коліна, а рукав, зокрема й у теплу пору року, – доходити до ліктя або трохи коротше. Колір

краще вибрати не дуже яскравий. Варто зазначити, що працівники деяких офісів зобов’язані носити одяг тільки пастельних тонів, нічого «кричущого». І в церкві не рекомендується привертати до себе загальної уваги, адже в суботній день вона має бути зосереджена на духовному. Ось що говорить нам про це, ґрунтуючись на Слові Божому, Е. Уайт: «Усіх братів слід навчати приходити на богослужіння в охайному, чистому, скромному, але витонченому одязі, уникати тих зовнішніх прикрас, які зовсім недоречні у святині. У церкві не можна займатися де-

монстрацією одягу, тому що це сприяє нешанобливому ставленню до святого місця. Увага людей часто переключається на той або інший вишуканий предмет одягу, і, врешті, з’являються думки, які не повинні виникати в серцях людей, які поклоняються Богові. Господь повинен бути предметом роздумів і поклоніння, і все, що відволікає людину від урочистого, святого служіння, ображає Його. Демонстрація бантів, стрічок, мережив, золотих і срібних прикрас – це свого роду ідолопоклонство, зовсім недоречне у святому служінні Богові... Нехай ніхто не безчестить Боже святилище своїм одягом» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 499).

Жінкам також не варто приходити на богослужіння без панчіх. Елегантна жінка не дозволить собі йти на поклоніння Господу з голими ногами. Неприпустимі для жінок у суботу й штани, навіть жіночі. Якщо цього вимагає, наприклад, етикет ділового світського життя, чи можемо ми дозволити собі йти в брюках на зустріч із нашим Господом? Дуже важливо подбати й про зачіску: волосся має бути чистим, красиво укладеним. Завжди приємно дивитися на гарно зачесану жінку. Чистими й доглянутими повинні бути й руки жінки. Раніше не було прийнято, щоб адвентистки фарбували нігті, але це не означало, що за руками й нігтями не потрібно було доглядати. Сьогодні дівчата й жінки часто використовують лак для манікюру, у такому разі слід вибирати лак пастельних тонів, але ніяк не яскравого кричущого кольору. У християнці все повинно бути прекрасним.

Милі мої сестри, виявляється, те, як ми виглядаємо, дуже важливо! Нехай Господь дає нам мудрість, щоб ми були справжніми християнками! Нехай про це свідчать блиск наших очей, гарно укладене волосся, здоровий колір обличчя, струнка постава, охайний, зі смаком підібраний одяг і взуття. Бажаю вам не раз почути на свою адресу слова: «І вона була з Ісусом!»

Одежда

*Ты швей одежду для души, ведь ей неловко...
Ее знакомые давно форсят в обновках,
На ком-то шаль из равнодушия с камнями,
На ком-то злоба и двуличие с шипами.*

*А кто-то платье шил вечернее из лести,
Кому-то нравится носить наряд из мести,
А ты одета в простоту и состраданье...
Они не в моде и остались без вниманья...*

*Ты в детстве платье из доверия любила.
Твоя душа его с годами износила,
Оно теперь трещит по швам и стало тесно...
Но зло и зависть для души неинтересны...*

*Зачем пытаться не свою носить одежду?
Взамен сомнениям примерь к душе надежду.
Наряд из сплетен, как костюм для маскарада...
Фальшивых масок на душе совсем не надо...*

*Пусть лучше совесть, чем пустые обещанья...
Пусть лучше платье из любви и понимания,
Чем мини-юбка, что из выгоды пошита...
А лучше душу оставляй совсем открытой...*

*Души наряд ты не спеши менять по моде.
Чужой совет по стилю вряд ли ей подходит...
Наряды душу, без сомненья, украшают.
Но без души одежда роли не играет...*

Ирина Самарина



20 гривень

Євдокія ГОНЧАРОВА, м. Нова Каховка

Усе наше життя – епізоди та факти. Щось у ньому головне і важливе, а щось другорядне, незначне. Ця історія про те, як іноді ми усвідомлюємо, що є найголовнішим у нашому житті.

Познайомилася я з Любою в лікарні. Знайомство в такому місці часто переростає в дружбу. Нам тоді було років по сорок.

Люба, худенька і симпатична, виглядала набагато молодшою. У спілкуванні вона виявилася цікавою людиною. У неї були хворі бронхи. Перенесена раніше операція не покращила стан здоров'я. Постійні приступи, «швидка допомога», лікарня – таким було її життя.

У мене була сім'я – чоловік і двоє синів. Люба ж цього не мала. Тоді, на початку 90-х, мені здавалося, що ми живемо в стабільний час і за свій вік я не побачу ні воєн, ні революцій. Утім одного разу все змінилося. Радянський Союз, який, як нас вчили, мав стояти вічно, розпався за одну мить. Почалися складні часи. На роботі давали картки на хліб, робили взаємобміни за комунальні послуги, грошей майже не було. Кожен виживав, як міг. Однак на тлі всіх цих обставин я зацікавилася питанням духовності. Як кажуть у народі: «Як тривога, то до Бога».

Саме тоді я вперше познайомилася з Біблією, відкрила для себе щось нове і дуже важливе. Ця книга зробила революцію в моєму розумі та серці. Проте моя подруга Люба не хотіла навіть і чути про Бога. Адже, на її погляд, вона ходила по землі тільки тому, що в неї сильний характер, вона любить життя і знає йому ціну. Жила вона разом зі своєю старенькою мамою, яка зовсім злягла, і вже не було жодної надії на її одужання.

Одного разу, зваривши суп, я вимкнула плиту й задумалася: «Олія соняшникова закінчилася, талони на хліб теж»... І раптом серед усього цього – чітка думка: «Піди до Люби й віднеси їй останні 20 гривень». Від несподіванки я розгубилася. Але, трохи заспокоївшись, зрозуміла, що Господь послав мені цю думку. Ще раз обдумавши подію, я припустила, що в Люби померла мама. Ці 20 гривень були останніми в моєму домі, тому я почала «торгуватися»: «Господи, можна я віднесу половину?» І знову почула чіткий го-



лос: «Потрібно віднести всю суму – 20 гривень». Тоді в мене з'явилася впевненість у тому, що Бог не залишить мою сім'ю без засобів до існування.

За півгодини я була в Люби. Відразу ж запитала: «Як мама?» «Усе так, як і раніше», – почула сумну відповідь. Я відразу ж віддала гроші: «Візьми, знадобляться».

Люба розгублено взяла гроші. За всі десять років нашої дружби я жодного разу не бачила її сліз. Несподівано вона розплакалася й розповіла, що за півгодини до мого приходу вона вперше в житті молилася, тримаючи порожній гаманець: «Боже, сьогодні мені потрібно 20 гривень. Я підрахувала – на бинти, ліки і буханку хліба. Мені потрібні гроші сьогодні й зараз!» Подруга подивилася на мене крізь сльози: «І ти принесла мені те, що я просила. Виходить, Бог є?» Вона помовчала. І твердо відповіла собі: «Бог є!»

Скрипка



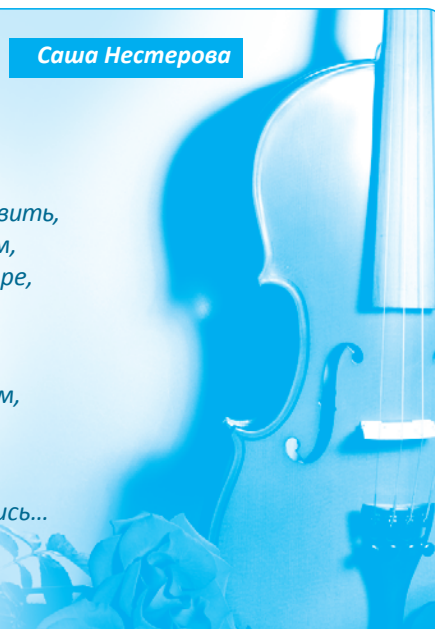
Играла скрипка, для глухих играла.
Кому-то в голову пришла идея
Устроить праздник, вроде карнавала,
И слабослышащих позвать людей.

Скрипач все знал... О да, он мог фальшивить,
Мог даже не касаться струн смычком,
Но он сыграл в глухом, беззвучном мире,
Как не играл до этого никто!

Им пела скрипка о любви и чуде,
Грустила нежно о большом и сложном,
Поплакала о том, чего не будет,
Утешила, что в жизни все возможно.

Скрипач закончил... В зале все поднялись...
Он оглушительней овации не знал!
Глухие люди скрипкой наслаждались,
С его лица читая то, что он играл...

Саша Нестерова



БЕРІТЬ ПРИКЛАД З ІСУСА

Ісус усвідомив Своє призначення, коли Йому було 12 років. А як це зробити мені? Хороше питання! Давайте подивимося, як це зробив маленький Ісус. У Євангелії від Луки 2:52 читаємо: «А Ісус набував мудрості, віку та благодаті – в Бога і в людей». Краще зрозуміти значення цього біблійного вірша нам допоможе розділ «Дитинство Ісуса» із книги Еллен Уайт «Христос – надія світу». Спочатку мама Ісуса часто розповідала Йому про Бога. Потім хлопчик став самостійно читати Святе Письмо. Ісус усе більше дізнавався про те, що Божий десятислівний Закон – це відображення характеру Бога й вираження любові Небесного Отця до людей. Послух цьому Закону завжди приносить радість.

Важливою частиною спілкування Ісуса з Небесним Отцем був час, який хлопчик проводив на природі. Він бачив чудеса Божої творчої сили, розглядав рослини й спостерігав за поведінкою тварин, багато з яких були зовсім беззахисними. Також Він бачив, що люди часто страждають від різних хвороб і від несправедливого ставлення до себе, однак рідко просять допомоги в Бога, Який здатний їх захистити та втішити. Це видалося Ісусу дивним, адже для Нього спілкування з Небесним Отцем було таким природнім, як для вас розмова з татом і мамою. Згодом хлопчик почав розуміти, що Він народився для того, щоб допомагати людям, несучи їм благословення Небес. Це стало Його заповітним бажанням. Ісус намагався зробити все можливе для того, щоб дарувати людям радість. Він ніколи не упускав можливості допомогти людині літнього віку або потішити того, хто скривджений і засмучений. Його добре ставлення до інших відчу-

вали навіть тварини, які завжди радісно зустрічали Ісуса.

Дух Святий крок за кроком відкривав Ісусу Його місію в нашому світі. Сумлінно виконуючи Свою роботу вдома й допомагаючи Йосипові – Своему земному батькові – у телярській майстерні, хлопчик навчився серйозно й відповідально ставитися до доручених Йому обов'язків. Звичка доводити розпочату справу до досконалості згодилася Ісусу в Його подальшому служінні.

Кожний з вас може отримати ті ж знання, що й маленький Ісус. Коли ви вдумливо читаєте Біблію, бажаючи засвоїти записані в ній істини, вас оточують небесні ангели, а Дух Святий допомагає правильно зрозуміти прочитане. Коли ви роздумуєте про Бога й розмовляєте з Ним у молитві, ви наближаєтеся до свого Небесного Отця та стаєте все більше схожими на Нього. Сумлінне виконання дорученої вам роботи вдома, шкільних завдань допоможе виробити корисні звички, такі як організованість і зібраність, які надалі стануть частиною вашого характеру й, безумовно, стануть у пригоді в житті.

Час від часу ваша церква або клуб слідопитів проводять різні соціальні заходи, мета яких – познайомити інших людей з Ісусом. Не втрачайте можливості взяти участь у таких зустрічах. Можливо, одна з них вас настільки вразить, що ви захочете пов'язати своє подальше життя з якимось видом служіння людям.

Ці нескладні кроки допоможуть вам побачити, що Ісус – ваш найкращий Друг, і найважливіше в житті – у всьому бути схожим на Нього,

а також допомогти іншим краще пізнати Бога й полюбити свого Спасителя. Таке основне призначення кожного з нас за задумом нашого Небесного Отця.



«Якщо ви любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей»

(Івана 14:15).

Вибір Оксанки

Оксанці дев'ять років, вона живе в сибірському місті Томську, яке розташоване в самому центрі Російської Федерації. Дівчинка дуже любить музику й тому регулярно відвідує заняття з фортепіано в музичній школі. Навчальна програма цієї школи передбачає сольні виступи на різних конкурсах.

У Томську планувалося проведення музичного фестивалю для обдарованих дітей і підлітків. Викладачка Оксанки запропонувала їй підготувати сольний номер. Дівчинка посилено готувалася до виступу, адже вона знала, що переможців очікують гарні призи, а їхніх педагогів – премії.

До фестивалю залишалось всього декілька днів, коли вчителька повідомила Оксанку, що її виступ за певних обставин перенесли з п'ятниці на суботу. Коли дівчинка розповідала про це мамі, та помітила розчарування на обличчі доньки.

– Сонечку, ти справді хочеш виступати в суботу? – запитала вона Оксанку.

Дівчинка згадала про те, скільки часу й сил витратила, щоб вивчити твір, з яким вона повинна була виступати, однак без вагань відповіла:

– Ні, матусю, я хочу разом з тобою й татом піти до церкви.

Того ж вечора Оксанка зателефонувала вчительці й сказала, що не зможе взяти участь у фестивалі, оскільки в суботу відвідує церкву.

– Якщо ти так зробиш, це буде нерозумно з твого боку. Ми стільки до цього готувалися, і в тебе є всі шанси на перемогу. Ти ж знаєш, що призери

міського фестивалю візьмуть участь у державному конкурсі. Перед тобою відкриються великі можливості. Окрім того, своєю відмовою ти підведеш і мене, і всю нашу школу, – почув у відповідь Оксанка.

– Вибачте, мені дуже шкода, але цього дня Єдиний, Кого я прагну прославляти, – це Бог, – ввічливо сказала дівчинка.

Вчителька зв'язалася з батьками Оксанки, щоб обговорити ситуацію, що виникла. Вони пояснили їй, що сповідують християнство й, згідно з вимогами Божого Закону, щосуботи усією родиною ходять на богослужіння.

– Ми цінуємо ті зусилля, які ви докладаете, щоб допомогти нашій доньці розвинути її музичні здібності, але ми вирішили бути слухняними Богові й свято дотримуватися сьомого дня. Це означає, що в суботу ми не відвідуємо ніяких світських заходів, навіть дуже важливих, – ввічливо пояснили вчительці батьки.

Викладачка Оксанки була дуже засмучена цим рішенням і заявила, що в такому разі не бачить сенсу в подальшому навчанні дівчинки в їхній музичній школі. Батьки розуміли: якщо вчителька не змінить свого рішення, їм доведеться переводити доньку в приватну школу, а це буде для них нелегко, бо за навчання доведеться платити. Родина вирішила звернутися до

Бога з проханням вирішити цю проблему. Оксанка розповіла про це випробування в церкві на Суботній школі, й увесь клас дружно молився, просячи Ісуса зм'якшити серце вчительки, щоб та дозволила Оксані займатися далі.

Після фестивалю в музичній школі почалися канікули. Коли ж прийшов час знову повернутися до навчання, мама Оксанки зателефонувала вчительці, щоб дізнатися, чи може їхня донька відвідувати заняття. На щастя всієї сім'ї, викладачка вже не гнівалася й дозволила дівчинці продовжити навчання. Батьки та їхня маленька донька, схиливши коліна, дякували Богові за почуту молитву.

– Я дуже вдячна Ісусу за те, що Він дозволив мені пройти це випробування, щоб засвідчити про свою віру в Нього, – говорить Оксанка. – Тепер моя вчителька знає, що я серйозно ставлюся до Бога й, відповідно, буду серйозно ставитися до навчання, адже грою на фортепіано можу прославляти мого Творця.

Дорогі друзі, завжди будьте вірні Богові! Використовуйте свої таланти на славу Божу. Не важливо, будете ви співати, грати на музичних інструментах чи просто посміхнетеся засмученій людині. Ісус радіє будь-якому вчинку, зробленому вами для того, щоб люди, побачивши ваші добрі діла, прославили нашого Небесного Отця.

ПРОДОВЖЕННЯ СТАТТІ «НАВІЩО СЛУХАТИ ПРОПОВІДЬ?» (Початок на с. 2)

тити цього важливого часу. Минув робочий тиждень, настала субота. Погода була сирого, дощовою, і тато з мамою вирішили, що не підуть на служіння. Однак хлопчик почав одягатися. Батьки сказали синаві: «Не переживай, підемо наступної суботи». Але хлопчик заперечив: «Невже ви не розумієте? Нам потрібно піти сьогодні на служіння! А раптом Бог зілле цього дня Духа Святого, а ми пропустимо?»

Слово Боже оживає під впливом Святого Духа. На сторінках Біблії ми бачимо прості літери, але вони оживають під впливом Духа Божого. Під час богослужіння саме Святий Дух викриває, навчає, надихає, наповнює наше серце. Це найбільший дарунок Божий (див. Луки 11:13; Івана 16:7; Дії 1:4, 2:38, 39). Святий Дух оживляє «сухі кості», Він – як хліб, вода, повітря для християнина. Якщо Його не буде в нашому житті, ми – мертві християни. І тому цей дарунок – найголовніший для нас.

Чому так важливо бути присутнім на богослужінні та слухати проповідь? «Ще як говорив Петро ці слова, зійшов Дух Святий на всіх, що слухали слово» (Дії 10:44). Святий Дух був злитий на слухачів під час проповіді й у день П'ятидесятниці (див. Дії 2:37, 38). Бути на богослужінні – не значить просто просидіти в залі певний час. Дух Святий звертається до тих, хто прагне Його почути. Він бажає бути в нашому серці, принести мир стражденному, розбудити того, хто заснув.

Уявіть собі, що з якоїсь причини на планеті зникло повітря. І в церкві щосуботи на богослужінні роздають балони з тижневим запасом кисню. Скажіть, стали б ви ризикувати своїм життям, знаючи, що не отримаєте балон з киснем, якщо не прийдете на богослужіння в суботу? Пропустили б ви служіння, ходили б де-небудь в іншому місці? Думаю, усі сиділи б у церкві й слухали проповідь.

В одній із церков, де мені довелося звершувати служіння, люди почали хвалити мої проповіді, мовляв, «дуже вони хороші». Так тривало якийсь час, і я майже повірив у те, що мені говорили. Однак незабаром я зрозумів, що потрібний їм був як артист. Пролунала проповідь, на обличчях – блаженство, а церква розвалюється: розпуста, сварки, образи. Я зрозумів, що всі мої слова були марними. Посиділи члени церкви, послухали й вийшли «порожніми». Мене охопив розпач. Відтоді я став інакше ставитися до проповіді. Нещодавно я прочитав слова, які пояснили мені, у чому була справа. «Поки люди позбавлені Святого Духа Божого, вони не можуть оцінити проповідь Слова; та коли сила Духа торкнеться їхніх сердець, усе, сказане Ним, залишить у душах глибокий слід» (Е. Уайт, Рев'ю енд Геральд, 22 березня 1887 р.).

Брати та сестри! У нас із вами є найбільший скарб, якого не має світ, відкинувши Господа, – Слово живого Бога й Духа Святого, яке здатне повністю змінити наше життя – наші звички, позбавити нас вад, якщо ми готові почути Його.



«Розпалилося
серце моє у моєму
нутрі, палає огонь
від мого роздуму-
вання. Я став гово-
рити своїм язиком»
(Псал. 39:4).

Ісус в Гефсиман-
ському саду.
Карл Блок.

НАОДИНЦІ з Господом

Александро
Буйон

У житті всіх великих людей, згаданих у Біблії, були миті самотності. Біблійні герої – люди певною мірою самотні. Однак ідеться не про самотність, яка пригнічує, а про ті миті, коли людина, віддаляючись від життєвої суєти, зустрічається з Богом.

У хвилини самотності Авраам, дивлячись на зорі в нескінченну небесну височину, отримав обіцянку, що в нього буде численне потомство. У години роздумів, перебуваючи далеко від усіх, Мойсей побачив кущ, який горів і не згорав, та отримав повеління звільнити Божий народ. У години тиші, будучи наодинці з Богом, Давид отримав від Господа дар складати чудові псалми, які стали окрасою Святого Письма.

У Псал. 39:4 Давид говорить: «Палає огонь від мого роздумування». Утім хіба можна відчути Божественний вогонь у серці, не перебуваючи наодинці з Ісусом?

Живучи в цьому світі, Учитель не раз намагався переконати нас у цьому. У Євангелії читаємо, що Він «віддалявся від натовпу». Часто Христос сідав у човен і вирушав на інший берег моря, щоб побути наодинці зі Своїм Отцем. Після того як Він виконував Свою справу, Його важко було знайти. Він ішов, щоб подякувати Господу за чудеса, які Він творив у житті

народу, котрий страждав; ішов, щоб відновити сили, – адже всю Свою силу отримував згори. Ісус проводив години в тихому спілкуванні зі Своїм Отцем, коли всі спали.

Якби люди сьогодні навчилися, відкинувши суєту, перебувати в тиші наодинці з Ісусом, скількох духовних падінь вдалося б уникнути! Саме в тиші роздумів запалиться вогонь Святого Духа в наших серцях, щоб спопелити помилкові, шкідливі думки, почуття і звички.

У людини, яка проводить дні в біганині та суєтних справах, котрі є начебто важливими, але не життєво необхідними з погляду вічності, ніколи не знайдеться ні часу, ні сил для того, щоб залишитися наодинці з Богом. Така людина ніколи не відчує, що таке справжнє християнське життя. Адже істинне християнство сягає за межі Церкви. Воно не обмежується відвідуванням храму та спілкуванням з християнами. Істинне християнство – це досвід перебування наодинці з Христом, і саме такий досвід дає сили вижити в сучасному світі з його спотвореною, зіпсованою мораллю. Саме такий досвід дозволяє зміцнити паростки християнської любові, у якій немає місця для осуду, – просто вона не приймає гріх; у ній немає місця для співчуття – вона надихає людину залишити свої гріхи, змінивши життя іменем Христа.

ХТО ЖИВЕ В НАШОМУ СЕРЦІ?

Сергій
Молчанов

«Посоромтесь та
застидайтесь, на-
роде без сорому...»
(Соф. 2:1).

Деякі християни стверджують, що глибокий аналіз власних думок і вчинків – гаяння часу, беззмістовне копання в душі. Але саме до такого серйозного самоаналізу й закликає нас Господь. «Посоромтесь та застидайтесь, народе без сорому...» (Соф. 2:1). Чому це потрібно робити уважно? Тому що в нашій душі завжди знайдеться щось таке, що ми можемо не побачити з першого погляду.

Гріх – це нехтування пошуками Господа, Його істини. Тому пророк Софонія закликає нас серйозно розібратися з тим, що відбувається



в нашому серці і що є гріхом в очах Господа.

Кожна віруюча людина у відповідь на запитання про сутність гріха скаже, що гріх – це розрив відносин з Богом. Але в чому полягає причина цього розриву? «А до всіх Він промовив: Коли хто хоче йти за Мною, хай зречеться самого себе, бере свій хрест щоденно й іде услід за Мною. Бо хто хоче душу свою спасти, той погубить її, а хто погубить душу свою заради Мене, той спасе її» (Луки 9:23, 24). Христос говорить нам, що ми не наважуємося піти за Господом і бути з Ним через страх втратити свою душу, тобто життя.

Кожна мисляча істота, створена Богом, наділена свободою вибору – жити згідно з волею Господа або ж намагатися втілити свої плани. До чого ж призводить вибір на користь власних планів? Грішник прирікає себе на пошуки способів самостійного існування без Бога. «Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошились кожен на власну дорогу» (Ісаї 53:6). Людина гостро відчуває потребу в самозахисті, самореалізації й інших нескінченних «само», що, у свою чергу, ще більше підживлює гординю.

Що ж нам робити, щоб уникнути помилкового вибору? Відповідь проста. Ми потребуємо глибоких особистих відносин з Господом, постійного молитовного спілкування з Ним. Стосунки Мойсея, Івана, Павла з Богом – прекрасні приклади для нас. «Шукайте Господа, всі покірні землі, хто виконує право Його! Шукайте правди, шукайте смирення» (Соф. 2:3, див. 1 Хрон. 16:11).

Наше спасіння від рабства власного «я» – тільки в близьких відносинах з Христом, у постійному спілкуванні з Ним. Кожному з нас Господь пропонує зробити вибір: продовжувати жити за велінням нашої душі, думаючи при цьому, що ми живемо з Господом, однак переважну частину часу проводячи далеко від Нього й намагаючись просувати справу Божу самотужки, або ж прийняти остаточне рішення віддати Йому своє життя – у щоденних серйозних молитвах, послухові, у дослідженні Слова Божого й служінні людям.

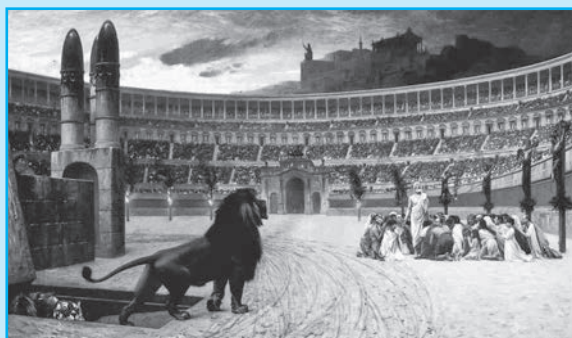
ЧОМУ СЬОГОДНІ НЕМАЄ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ ?

«Апостол Павло писав: “Усі, бажаючи жити благочестиво в Ісусі Христі, будуть переслідувані” (2 Тим. 3:12). Чому ж тоді ці переслідування припинилися? Єдина причина полягає в тому, що християнська Церква настільки пристосувалася до світських норм, що не викликає більше жодної протидії. Релігія наших днів не відрізняється чистотою й святістю, притаманними християнській вірі за днів Христа і Його апостолів. Тільки через те, що в Церкву ввійшов дух компромісу з гріхом, через те, що до велич-

Вони розуміли, наскільки відповідальна їхня місія, знали, що в їхніх руках – хліб життя для голодного світу. Любов Христа надихала їх на те, щоб ламати цей хліб і роздавати всім, хто має потребу» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 106).

«Бог має на увазі, що істина, яка випробовується, стане на загальний огляд, вивчення й обговорення, навіть якщо спочатку всі ставитимуться до неї із презирством. У людей повинна пробудитися цікавість. Будь-яку полеміку в пресі, будь-які докори й наклеп Бог використовуватиме у

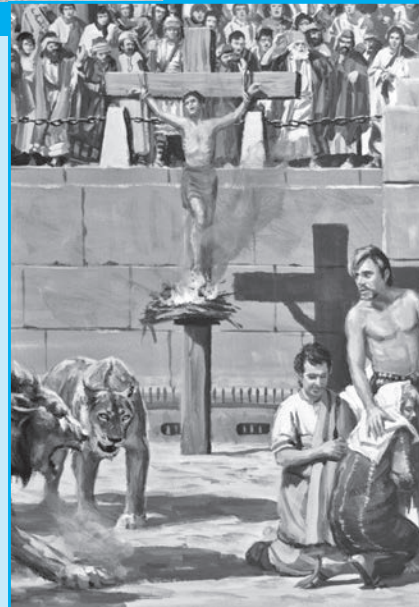
своїх цілях, щоб розбудити допитливість у тих людей, які перебували б у дрімоті й заціпенінні» (Е. Уайт. Свідчення для Церкви, т. 5, с. 453).



них істин Слова Божого ставляться байдуже, а в церкві так мало життєвої, практичної побожності, християнство користується такою популярністю у світі. Якби в християнстві відродилася віра і сила ранньої Церкви, відродився б і дух гоніння, полум'я переслідувань запалало б з новою силою» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 48).

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ НЕОБХІДНІ

«Розпорошившись внаслідок гоніння, вони йшли вперед, сповнені місіонерського запалу.



НОВА ДОРОГА

Анжела Поліщук

В місіонерському служінні

Коли ми з сім'єю переїхали на нове місце служіння в місто Сарни Рівненської області, я змушена була вирішувати, якою місіонерською діяльністю мені зайнятися на По-

мистецтв Рівненщини та Закарпаття. Директор ТРК «Полісся» зацікавилася мною: хто я і звідки. Тоді я навіть не підозрювала, що Бог уже давно підготував мені служіння, адже керівник, щойно познайомившись зі мною, одразу ж запропонувала стати ведучою авторської радіопрограми на сімейну тематику.

Програма «Перемога любові в сім'ї, у душі» почала звучати в ефірі щотижня. Слава Богові, Котрий дав сміливість поставити в центрі до-

порівняння: запис пісні семирічної доньки коштував 200 грн.). В ефірі вже прозвучало 50 випусків. Велика сила Христа!

Наразі радіослухачі шести районів Рівненської області різних віросповідань, різних соціальних верств відгукуються лише позитивно. Коло друзів церкви розширюється.

А нещодавно рішенням ради Західної конференції схвалено надати грошову допомогу на цей місіонерський проект. Велика подяка Богові за це! Нехай добрий Господь веде нас далі Своїми, а не нашими шляхами, адже Його воля – «доброту, приємність і досконалість». Хоч не все так просто, але я ще раз переконалася, що всі кошти та ресурси – у Бога. Господь бажає, щоб ми не перешкоджали Йому і звершували те, до чого Він нас закликає в певному місці й у певний час. А голос Божий можна почути тільки в молитві, у терпеливому очікуванні Його відповіді.

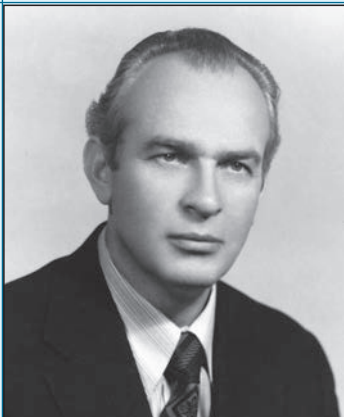


лісці. Раніше ми переживали досвіди місіонерського й соціального служіння, проводили на міському рівні дитячий конкурс «Біблійні історії очима дітей» в Ужгороді. Як педагогу, мені подобалася ідея проведення конкурсу, адже на цій території дуже багато дітей. Водночас виникало безліч запитань: де і за які кошти проводити конкурс? Після того як я кілька разів спробувала стукаючи в зачинені двері, Бог показав шлях через пророка Ісаю: «Ось зроблю Я нове, тепер виросте. Чи ж про це ви не знаєте?»

Незабаром у музичній школі, де навчалася наша донька, місцева радіостанція взяла в мене інтерв'ю, у якому я порівнювала заклади

шлюбних і сімейних консультувань Вістку спасіння і Боже Слово. Сам Господь проклав нову дорогу евангелізації на північ Рівненської області без жодної витраченої гривні з нашого боку (для





**Андрій
Миколайович
Колодій
(1930-2013)**

З великим сумом і невимовним жалем старші за віком члени львівських громад, друзі та родичі дізналися, що 21 червня на 84-му році життя перестало битися серце служителя і пастора Андрія Миколайовича Колодія.

Народився Андрій Миколайович 23 лютого 1930 р. в м. Миколаєві на Львівщині. У 15 років залишився без батька. Євангельська вістка торкнулася його розуму та серця у важкий післявоєнний період 1947 року. Тоді ж він уклав з Богом завіт через водне хрещення.

У 1964 році, після повернення зі служби в лавах радянської армії, його обирають членом виконавчого комітету громади АСД м. Львова. Це був украй важкий для Церкви період розділення, коли комуністична влада докладала всіх зусиль, щоб знищити невеличку на той час Божу сім'ю. Проте Андрій Миколайович мужньо витримав тиск атеїстичної пропаганди і залишився вірним захисником чистоти біблійної істини, був прикладом стійкості у вірі для членів церкви. Тому 1970 року громада обирає його пресвітером, і він стає офіційним помічником пастора, а 1974

Захисник Істини

року його рукопокладають на сан проповідника, і у зв'язку з ув'язненням пастора М. А. Жукалюка він очолює Львівську громаду АСД.

На цій відповідальній посаді, незважаючи на постійне переслідування режиму, Андрій Миколайович Колодій до 1982 року залишається мужньо і мудро відбивати атаки атеїстів. Цього ж року, за рішенням підпільного керівництва Церкви АСД, переїжджає на пасторське служіння в Чернівці. Одночасно стає членом обласної ради Церкви АСД. У травні 1987 року Андрій Колодій обраний секретарем Закарпатської конференції і при цьому також виконує обов'язки пастора найбільшої в Закарпатті громади АСД с. Ільниця.

1989 року Андрій Миколайович призначений пастором Ужгородської громади АСД, а через два роки йде на заслужений відпочинок.

Андрій Колодій разом з дружиною Любою, котра до кінця днів свого чоловіка залишалася вірною дружиною і надійною помічницею в пасторському служінні, виховали двох доньок Уляну та Ольгу. Після того як доньки силою життєвих обставин обрали місцем постійного проживання США, батьківська любов до своїх найдорожчих спонукала їх також залишити рідний край і переїхати до дітей.

Останні роки Андрій Миколайович з дружиною проживали в Каліфорнії. Помер пастор Колодій після важкої хвороби в місті Лос-Анджелесі. Безумовно, світла пам'ять про вірного Божого слугу і мудрого наставника залишиться в серцях і пам'яті його рідних, друзів, а також членів Церкви, які його знали і любили.

Микола Жукалюк

В. Кушнір

*Иду
за Ним...*

Иду за Ним. Иду за Иисусом.
Всерьез иду, без праздной суеты.
Других зову служить на трудном, узком
Пути Его. Иду за Ним.
А вы?

На высоту иду за Ним без сожаленья,
Крутой подъем не кружит головы.
Вложил в меня Он к высшему стремленье,
И я иду за Ним. Иду за Ним.
А вы?

Он дорог мне. Нет слов для выраженья
Моей любви к Нему. Нет слов таких живых,
Как в сердце жизнь дающее биенье,
И я иду за Ним. Иду за Ним.
А вы?

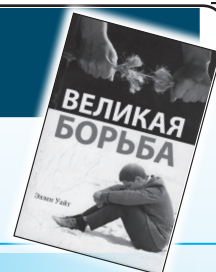
Как не идти? За кем идти, скажите?
Чья жизнь и смерть, и проповедь правы
Во всем? Он Бог и Искупитель!
За Ним иду. За Ним иду.
А вы?

Жду встречи с Ним. Небесная обитель
Обещана омывшимся в Крови
Святого Агнца. Я была омыта.
Я встречи жду. Я встречи жду.
А вы?



ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

Надію у кожну оселю



«ОСТАННІ ГЕРОЇ»

Минулого літа мене запросили стати наставником у таборі слідопитів «Останні герої». Програма табору була пов'язана з історією християнства і мала на меті показати дітям, як протягом багатьох століть в часи гонінь вірні Божі слуги берегли та розповсюджували вістку Євангелія. За основу були взяті відповідні розділи книги Е. Уайт «Велика боротьба».

Перед табором я добре підготувалася: склала для дітей цікаві запитання, виписала необхідні цитати... А коли збиралася, у мене виникло запитання: брати чи не брати «Велику боротьбу» з собою, адже книга немала, а в рюкзаку треба було ще покласти і спальний мішок, і туристичний килимок, і посуд... Але щось спонукало мене все ж таки її взяти.

Наш табір розташувався на березі затоки Десенки. Якось в п'ятницю після обіду до нас з іншого берега на катері приплив чоловік і почав розпитувати, хто ми, чим займаємося. Зав'язалася розмова, і виявилось, що він баптист і на іншому березі ставить палатки, готує різне обладнання для молодіжного табору, який мав розпочатися в неділю. Наші брати довго з ним спілкувалися на духовні теми, а потім запросили разом повечеряти. Приїжджав він до нас і в суботу. На прощання брати хотіли йому подарувати одну з наших книг або газету, але, як виявилось, у них література була в електронному варіанті або роздрукована. І тут я пригадала, що в мене є з собою «Велика боротьба». Я так вдячна Богові за те, що Він спонукав мене взяти з собою книгу, і ми змогли подарувати її цій людині.

Анастасія Береза

УЖЕ БАГАТО ЛЮДЕЙ
ЗНАЮТЬ ПРО ЦЮ КНИГУ

Водну із субот церковна рада запропонувала всім членам церкви замість звичайного богослужіння провести особливе місіонерське служіння – розповсюджувати літературу. Місіонер Андрій Матей, зайшовши в один з будинків, запропонував господареві книгу, але той відмовився, сказавши, що «Велика боротьба» – досить дивна назва. Андрій пішов до іншого будинку, але раптом почув, як його хтось покликав. Це був родич чоловіка, котрий відмовився взяти «Велику боротьбу». Він, підбігши до Андрія, сказав, що хоче прочитати цю книгу.

На зворотньому шляху Андрій знову зустрівся з тим чоловіком, якому раніше пропонував «Велику боротьбу». Повз них проходила жінка. Почувши їхню бесіду, вона зупинилася й сказала: «Моя донька розповідала про книгу «Велика боротьба». Я давно хотіла мати її у своїй бібліотеці. Я відвідную баптистську церкву й дуже хочу прочитати цю книгу».

Під час Тижня літературного благовістя в залі ма-нежу, найбільшого критого приміщення в м. Кишиневі, проходила зустріч віруючих Церкви християн віри євангельської (п'ятидесятників) з ведучим телеканалу ТБН Олександром Шевченком.

Літературні євангелісти Лариса Чинцова й Ольга Понятовська зайшли в зал і почали пропонувати присутнім книгу «Велика боротьба». До них підійшли дякони й ввічливо попросили не займатися розповсюдженням книг. Тоді жінки вирішили залишитися й послухати виступ ведучого. Він сказав, що в християнському світі багато книг, але все, що в них написано, необхідно звіряти зі Святим Письмом. Книгоноші вирішили під час перерви поговорити з Олександром Шевченком. Підійшовши до нього, літературні євангелісти показали йому дві книги – «Велика боротьба» і «Христос – надія світу». Побачивши книги, ведучий ТБН у присутності великої кількості людей сказав, що «Христос – надія світу» він не читав, а книга «Велика боротьба» йому добре знайома. Тоді книгоноші запропонували йому книгу «Христос – надія світу». Олександр Шевченко відповів, що візьме її, якщо йому подарують і «Велику боротьбу».

Георгій Замостяну, керівник видавничого відділу Молдовського Уніону, м. Оргеев, с. Погребени

ПРОЕКТ РОКУ «ВЕЛИКА БОРОТЬБА»

Я ШУКАЮ ВАС БІЛЬШЕ РОКУ...

Розповсюджуючи книги в районі, що прилягає до Дому молитви, Олександра Арнаут зайшла в лікарню. Обходячи палату за палатою, вона звернула увагу на жінку, яка розмовляла по телефону. Помітивши Олександру, жінка перервала розмову й звернулася до неї:

– Я шукаю вас уже більше року. Півтора року тому я придбала у вас комплект книг, і ви подарували мені ще одну книгу – «Мир, куда несешся?». Це дивовижна книга. Чи є у вас ще книги схожої тематики?

– Дякую вам за гарний відгук, – сказала Олександра, – цього року я подарую вам іншу, не менш цікаву книгу – «Велика боротьба».

Через два дні Олександрі зателефонувала та сама жінка з лікарні:

– Ви були праві, – сказала вона, – це справді незвичайна книга. У ній є щось дуже важливе. Ми з чоловіком почали читати цю книгу й зрозуміли, що в нашому житті необхідно щось міняти.

м. Кишинів, громада №8

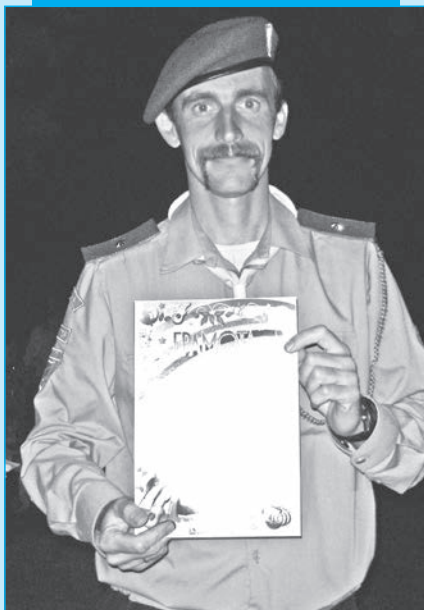
ПОЛУНИЦЯ З БОНУСОМ

Я живу в невеликому місті, населення якого складає 27 тис. осіб. Промисловості уже немає ніякої, тож доводиться торгувати тим, що виростимо на своєму городі. Я продаю полуницю на трасі Харків – Ростов. Щоразу, коли виходжу продавати, ставлю відро з ягодами, а в руках тримаю книгу Е. Уайт «Велика боротьба». Коли зупиняється машина, я пропоную купити в мене полуницю, а заодно і книгу, так би мовити, полуниця з бонусом. Таким чином продав уже не одну книгу.

Через місіонерську книгу «Велика боротьба» до нас у церкву прийшло уже шестеро осіб. Не зупиняйтеся і даруйте цю цікаву книгу людям і надалі.

Через місіонерську книгу «Велика боротьба» до нас у церкву прийшло уже шестеро осіб. Не зупиняйтеся і даруйте цю цікаву книгу людям і надалі.

*Володимир
Баранник, м. Ізюм*



«ВЕЛИКАЯ БОРОТЬБА» ЗА 1000 РУБЛІВ

Наш пастор Микола Миколайович Красюков, поділився своїм досвідом розповсюдження місіонерської книги «Велика боротьба».

Він повертався зі служіння в Романівському спеціалізованому вчере, коли перед ним різко загальмувала машина. Удару не було, але водій зупинився, увімкнув аварійку й вийшов з авто. Пастор також вийшов з машини й відзначив, що на його автомобілі ушкоджень не було, а на машині, що зупинилась, трохи здерта фарба. Авто було не новим, можливо, ця фарба була здерта раніше. Микола Миколайович і водій домовилися вирішити питання між собою, не викликаючи міліцію. Водій оцінив ушкодження своєї машини в 1000 рублів, і вони разом поїхали в церкву. Приїхавши, пастор швидко піднявся наверх і взяв гроші, відкладені на непередбачені витрати. І тут його дружина Наталя Леонідівна говорить: «Візьми "Велику боротьбу"».

Микола Миколайович взяв книгу, спустився до водія ушкодженої машини й сказав йому: «Ось вам гроші й, будь ласка, візьміть цю книгу в подарунок». Той запитав: «А що це за книга?» Микола Миколайович відповів, що це християнська книга, що розповідає про Ісуса Христа, про План спасіння. Потім пішли запитання з боку водія: «А чому ви мені її даруєте?» – «Я пастор церкви й не можу відпустити вас без книги». Він подивився на пастора й сказав: «Я не можу у вас взяти ці гроші». Оскільки ситуація була суперечливою, Микола Миколайович вирішив усе ж таки віддати гроші.

Водій категорично відповів: «Я зароблю на ремонт». Тоді Микола Миколайович вирішив віддати гроші на служіння в літературний відділ. Звати цього водія Андрій. Пастор продовжує молитися за нього. Моліться й ви за цю людину, щоб книга «Велика боротьба» привела його до найважливішого рішення в житті.

Семак Наталя



Нова програма в прямому ефірі

ПОМОЛИТЕСЬ ЗА МЕНЯ

ВІВТОРОК та ЧЕТВЕР **20:00**

(повтор о 23:00 і наступного дня о 10:00 та 15:00)

Ваше прохання, проблема
БУДУТЬ ПОЧУТІ!

ТЕЛЕФОНИ ГАРЯЧОЇ ЛІНІЇ:

life:) (093) 50-157-80;



(066) 707-00-05;



(098) 707-00-05;

**0 800 50 157 80***

(*Дзвінки зі стаціонарних телефонів безкоштовні)

ТЕЛЕКАНАЛ "НАДІЯ"

www.hope.ua

ВАРТО ДИВИТИСЬ

Мішок зерна

Одного разу до багатого купця прийшли два бідняки, голодні односельці, і попросили в нього їжі. Багатій був доброю людиною й дав кожному по мішку пшениці. Подякували чоловіки купцеві й пішли додому. Перший чоловік вирішив залишити половину зерна для їжі, а іншою засіяти



поле. Восени він зібрав значно більше пшениці, ніж посіяв, – стільки, що йому вистачило б на рік уперед. І вирішив він віддячити купцеві та повернути йому мішок зерна.

Не взяв купець зерна бідняка.

– Мого зерна, яке я дав тобі, уже немає, – сказав він, – а це – твоє. Забери його. Якщо ж хочеш віддячити мені, допоможи тому, хто має потребу, нагодуй голодного.

А інший чоловік цілий рік варив собі пшеничну кашу. До зими всі запаси зерна в нього закінчилися. Тоді він знову прийшов до багатія й почав благати про допомогу, але той відмовив йому.



– Невже ти думаєш, що я постійно годуватиму тебе? Ні. Тобі потрібно було зробити те ж саме, що зробив твій друг, – засіяти частиною зерна хоча б свій город. Тоді в тебе була б їжа. Але ти полінувався, вирішивши, що я буду потурати твоїй ліні. Якщо хочеш, піди до свого друга й попроси в нього мішок зерна. Думаю, він із задоволенням поділиться з тобою. Тільки не повторюй своєї помилки, не лінуйся й засій своє поле, щоб більше не голодувати. Не чекай милості від інших.

Ежемесячная газета
"Адвентистский вестник"
издает Церковь АСД
в Украине

Директор издательства "Джерело життя" **Василий Джулай**
Главный редактор издательства "Джерело життя" **Лариса Качмар**
Ответственный редактор газеты "Адвентистский вестник" **Лидия Власик**
Редакционный комитет: **В. Алексеенко, Л. Волошук, П. Кирилюк**
Над номером работали: **Т. Романко, О. Мехоношина, Л. Шаповал**

Адрес: 04071, Киев,
ул. Лукьяновская, 9/10-А.
E-mail: dzherelo@ukr.net
www.adventist.org.ua
Тел.: (044) 467-50-72

Газета выходит в первых числах каждого месяца. Распространяется через конференции